

Ibland när man har spelat och haft skitkul och tycker att liket lever, så får man höra en inspelning av det som spelades. Då kan man bli nedslagen, om det visar sig att musiken inte var så bra som det kändes i samband med utspelningen.

Men vad är en inspelning av en konsert? Det som händer när några musiker spelar ihop och träffar en publik är stort, strilat och svårbeskrivet. Det man hör på inspelningen är i bästa fall en väl balanserad blandning av de *ljud* som musikerna tillsammans har åstadkommit under sitt musicerande.

Om det har varit underbart härligt på konserten och man känner sig lycklig så måste konserten anses ha varit bra, om målet med den var att ha underbart härligt och att känna sig lycklig. För mig är de känslorna (med tusen schatteringar) bland de mest önskvärda följderna av mitt eget musicerande eller mitt avnjutande av andras.

När jag sedan får höra en inspelning kanske jag hör att bandet helt klart spelar småfalskt, att någon tutar sin ton mitt i trumparaduddeln och att mitt eget solo låter fantasilöst eller taffligt. Då finns det en risk att jag tror att ljudinspelningen är en sorts facit till vad som egentligen hände på konserten. Men inspelningen *är* inget facit! Det som hände hände då det hände. Det är sanningen om konserten. Ljudinspelningen är knappt ens sannolik.

Om man vill använda ljudinspelningen för att till exempel ge ut en skiva spelar det förstås roll hur den låter. Det kan visa sig att det blir en bättre skiva när man använder en ljudinspelning från en konsert som kändes misslyckad.

